

■ **Venkovní výstavu fotografií českých ženských osobností nabídne od 17. listopadu pražské Jungmannovo náměstí.** Výstavní projekt České stříbro tvoří dvánáct velkoformátových fotografií Karla Kolečka kroužících na dvánáct metrů vysokém kovovém otáčivém kole architektů Martina Rajniše a Oldřicha Sládka. Na černobílých fotografiích jsou například Eva Jiřičná, Jiřina Šiklová nebo Dana Němcová. ■ **V březnu roku 2016 vstoupí do kin historické drama Masaryk s Karlem Rodenem v hlavní roli.** Film podle scénáře Alexe Königsmarka a Petra Kolečka natočil režisér Julius Ševčík (Normal, Restart). Vedle představitele titulní úlohy se na plátně objeví Jiří Vyorálek, německý herec Hanns Zischler nebo bývalá modelka Eva Herzigová. ■ **První seriál odehrávající se pouze na počítačích a displejích mobilů Semestr připravila internetová televize Stream.cz.** V hlavních rolích se představí



Anna Linhartová, Eva Josefíková, Jan Cina a Jan Hofman. Příběhy z prostředí generace Y vyprávějí o dívce Amélii, jež miluje Berlín a svého kluka, který do multikultivního centra odjíždí na půl roku studovat. ■ **Českou premiéru má za sebou film Monsieur Chocolat líčící příběh prvního černošského klauna v Paříži.** Film je hereckým koncertem Omara Sye, kterého u nás známe z komedií Nedočkatelná a Samba. V příběhu ze začátku 20. století hraje i vnuk samotného Charlieho Chaplina James Thierrée. ■ **K nadcházejícím narozeninám zpěváka Miro Žbirky vychází kniha, kterou napsal novinář Honza Vedral.** Zachycuje příběhy vzniku jednotlivých skladeb i historky z muzikantského zákulisí. Žbirka bude publikaci podepisovat 15. listopadu v bratislavském knihkupectví Martinus a 21. listopadu v pražském Paláci knih Luxor. ■ **K říjnovým pětadesátinám Hany Hegerové vyšel výpravný komplet 10 CD Cesta.** K albovým záznamům z uplynulých pěti dekad jsou nově přidána dvě bonusová CD. Na prvním je zpřístupněno zpěvaččino vystoupení z roku 1994 v Renitenztheater ve Stuttgartu, druhé je kompilací sestavenou ze singlových nahrávek z let 1960 až 1969.

■ (miš)

Janáček rozhlasových symfoniků

Symfonický orchestr Českého rozhlasu si nadělil do své devadesáté sezony nejen nový image a komorní koncertní řadu, ale i několik krásných nových CD s vlastními nahrávkami. Patří k nim kompaktní disk, který přináší **orchestrální suitu z oper Leose Janáčka. Rozhlasové symfoniky na těchto nahrávkách diriguje **Tomáš Netopil**, hudební ředitel Aalto Theater a Filharmonie v německém Essenu. Pravidelně zajíždí do Semperovy opery v Drážďanech, kde nastudoval i Janáčkovy Příhody lišky Bystroušky. Tuto operu uváděl i ve Vídeňské státní opeře a příští rok v dubnu zde nastuduje Kátu Kabanovu. Má tedy s operami, a právě Janáčkovými – na rozdíl od rozhlasových symfoniků – velké zkušenosti.**

Jak Netopil, tak rozhlasové symfonikové však mají obrovské zkušenosti se symfonickým repertoárem Leose Janáčka – a na novém CD se suitami z Janáčkových oper se tyto zkušenosti spolu s Netopilovým vztahem k odkazu moravského mistra znásobily. Podobně jako před dvěma lety, kdy na světlo světa ze spolupráce Netopila a Symfonického orchestru Českého rozhlasu vyšla mimořádná nahrávka Janáčkovy Glagolské mše – a to v podobě, v níž zazněla při brněnské premiéře. Také tentokrát přichází Netopil s nahrávkou ve světové premiéře – je jí suita z Ja-

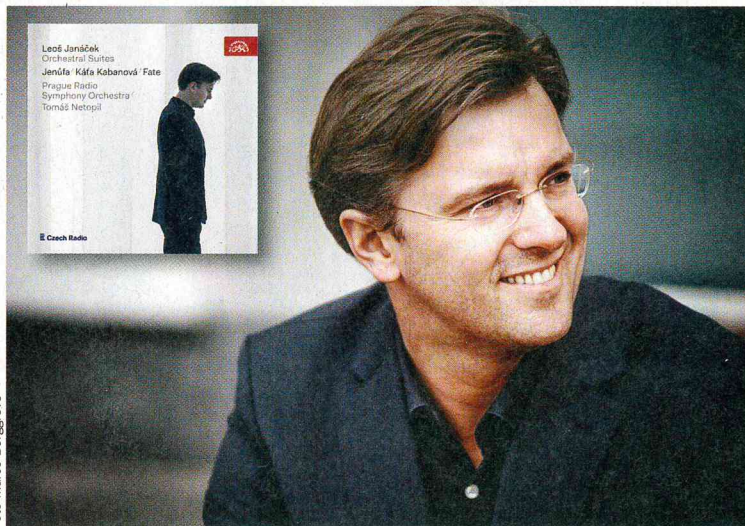


Foto Marco Borggreve

Tomáš Netopil má s operami, a právě Janáčkovými, velké zkušenosti

náčkovy Káti Kabanovy, kterou zpracoval Jaroslav Smolka. Suitu z opery Její pastorkyňa nahrál naopak už před třemi lety autor koncepce suitu dirigent Manfred Honeck s Pittsburskými symfoniky; realizace suitu, vycházející z nejnámější Janáčkovy opery, je dílem skladatele Tomáše Illeho.

Obě opery jsou milovníkům Janáčkovy díla natolik dobře známe, že se ve suitách orientují a poznají svá oblíbená místa. Vznik suit z opery Osud, k jejímuž scénickému uvedení došlo až třicet let

po Janáčkově smrti, je spojen s osobností dirigenta této premiéry Františka Jílka a datován do stejné doby, tedy do konce padesátých let 20. století. Opera se téměř nehraje ani dnes – proto je hudba suitu, která vychází z originální instrumentace a logického členění díla, vzácnou příležitostí se s tímto Janáčkovým dílem setkat alespoň v orchestrální podobě, skvěle prezentované rozhlasovými symfoniky.

■ **Jana Vašatová**
redaktorka ČRo Vltava

Klikaté putování k modernismu

Nyní, když nastal podzim postmodernismu, se pozornost společenských věd opět obrací k době, která postmoderně předcházela a již vládla moderna. Jedním z nejčerstvějších titulů, zabývajících se počátky moderny v českých zemích, je monografie **Evy Štědroňové Hledání nové modernosti** (Host). Její autorka, docentka bohemistické katedry liberecké univerzity, v ní shrnuje výsledky svého mnohaletého bádání o české literatuře na počátku 20. století. Nejdříve zkoumá vznik a proměňující se smysl pojmů „moderní – modernost – moderna“. Poté sleduje krystalizaci uměleckých programů v letech bezprostředně předcházejících první světové válce. Souběžný detailní vzhled do motivů, témat a stylu polemik, k nimž mezi slovesnými a výtvarnými umělci a kritiky v té době docházelo, prezentuje čtivým stylem, nepostrádajícím ani jemnou ironií.

Třetí část knihy je věnována impulzům, jimiž moderna ovlivňovala vývoj české Thálie – zvláště při jejím odklání od dramatickosti



k divadelnosti. Interpretovány jsou například přístupy divadelníků a kritiků k Mahenovu Janoškoví či Langerovu Svatému Václavu. Čtenář se ovšem dozví třeba i to, proč Karel Čapek neměl rád Ibsenova dramata.

Za jádro monografie lze považovat její druhou polovinu, soustře-

dující se na modernistickou prózu. Variabilitu textů, přechod od secesního ornamentálního k novoklasicismu a posléze přes kubistické formativní podněty až k expresionismu zkoumá Štědroňová skrze analýzy Čapkových, Langerových a Weinerových povídek. Kromě poetik a „sémantických gest“ autorů ji zajímají také jejich náměty. A v neposlední řadě též filozofie, jež za jejich tvorbou prosvítá. Jak důležité jsou pro práci literárního historika otázky estetické hodnoty, je zřejmé z kapitoly o prózách dnes již zcela zapomenutého, ve své době však značně oblíbeného Františka Khola. A o tom, že pro poznání poetiky umělců jsou podstatné rovněž jejich psychosociální dispozice a vazby, svědčí kapitola Expresionistické směřování Josefa Karla Šlejhara.

Studie Evy Štědroňové, ohledávající kořeny moderny, jsou přínosem nejen pro historii české literatury. V leččems inspirativní mohou být i při hledání východisek z krize postmodernismu.

■ **Bronislav Pražan**, divadelní publicista